

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21854/2023
05.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Град ..., чији су пуномоћници Немања Дикић и Данијела Грујичић, адвокати из ..., против тужене ББ ПР Самостална занатско-грађевинско трговинска радња „... градња“ ..., чији је пуномоћник Љиљана Живковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 456/23 од 16.05.2023. године, у седници одржаној дана 05.02.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 456/23 од 16.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 456/23 од 16.05.2023. године, укинута је пресуда Основног суда у Нишу П 7591/2018 од 26.10.2020. године и пресуђено тако што је укинута решење о извршењу Основног суда у Нишу ЗИ Ив бр. 258/15 од 29.06.2015. године у обавезујућем делу; одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му исплати износ од 930.000,00 динара по рачуну број 2/8 од 08.03.2012. године са законском затезном каматом почев од 13.06.2015. године и износ од 1.099.000,00 динара по рачуну број 5/5 од 25.05.2012. године са законском затезном каматом почев од 13.06.2015. године па до коначне исплате, као и трошкове парничног поступка у износу од 75.445,00 динара; обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 379.750,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено, преко пуномоћника, изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона парничном поступку - ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11, ... 18/20) и оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. Другостепени суд није пропустио да примени, нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, од сада брисане предузетничке радње тужиоца „... – ДД“ из ... власништво тужиоца, издат је рачун број 2/8 дана 08.03.2012. године, који прати отпремница, насловљен на тужену као примаоца издржавања, и то на име израде цементне кошуљице у вредности од укупно 930.000,00 динара, као и рачун број 5/5 од 25.05.2012. године, који прати отпремница, насловљен на тужену и то на име израде кошуљице, цементирање и израде керамике на укупан износ од 1.099.000,00 динара. Опоменом пред утужење тужилац је позвао тужену да му по наведеним рачунима изврши исплату у року од 3 дана, тужена је опомену примила 09.06.2015. године. Наведене отпремнице тужена није потписала, нити је она била потписник уговора од 01.12.2011. године, на коме тужилац заснива свој тужбени захтев, а којим се тужилац обавезао да за потребе наручиоца изведе одређене радове, при чему је као наручилац посла означен ВВ, супруг тужене који је уговарао послове за њену грађевинску радњу. Између тужене, као извођача и „ГГ“ ДОО ... као наручиоца, закључен је уговор о извођењу радова од 22.08.2011. године, чији је предмет извођење радова цементне кошуљице на стамбено-пословном објекту у Нишу у улици ..., којим се тужена обавезала према наручиоцу да својом радном снагом и употребом сопствене опреме и алата изврши радове према понуди. Тужена је наручиоцу посла испоставила привремене ситуације, према стању у списима, а све на име израде цементне кошуљице у стамбено-пословном комплексу „...“. Вештачењем од стране вештака графолошке струке утврђено је да уговор од 01.12.2011. године тужена није потписала, као ни рачун број 2/8 и отпремницу број 2/8 од 08.03.2012. године, ни рачун број 5/5 и отпремницу број 5/5 од 25.05.2012. године. Тужилац је у свом исказу, када је саслушан као странка у поступку, тврдио да је од стране тужене ангажован по закљученом уговору од 01.12.2011. године за извођење радова на локацији „...“ у Нишу на изради цементне кошуљице и на градилишту у ... код Младеновца на изради кошуљице и керамичких послова; грађевинску књигу није водио, али је сачињавао ситуације – обрачун на обичном папиру о изведеним радовима које је за градилиште у Нишу предавао туженој, а за градилиште у ... свекру тужене. Саслушани сведоци, предложени од стране тужиоца потврдили су да су по налогу тужиоца обављали радове на наведеним градилиштима, али исти нису имали непосредна сазнања ко је тужиоца ангажовао за извођење предметних радова. Остали саслушани сведоци, међу којима и ДД, пословођа градилишта ангажован од стране инвеститора „...“ потврдили су да је тужилац изводио радове на градилишту у Нишу на постављању керамике, али је за те послове био ангажован од стране инвеститора, а не од стране тужене, те да је све послове

на изради цементне кошуљице обавила само тужена са својим радницима и машинама, о чему је вођена дневна евиденција, те да тужена није имала подизвођача за послове израде цементне кошуљице за коју је ангажована од стране наручиоца посла, што је потврдио и саслушани сведок ЂЂ, надзорни орган на градилишту у Нишу.

На основу утврђеног чињеничног стања на расправи одржаној пред другостепеним судом у смислу одредбе члана 383. ЗПП, другостепени суд је закључио да тужилац сходно одредби члана 231. став 2. ЗПП није доказао основаност тужбеног захтева у смислу одредбе члана 262. став 1, члана 600. и 623. ЗОО, па је правилном применом материјалног права одлучио као у изреци побијане пресуде.

Наиме, другостепени суд је правилно закључио да је између тужене као извођача радова и инвеститора МД „ГГ“ закључен уговор о извођењу радова 22.08.2011. године само на изради цементне кошуљице, због чега тужена није ни могла поверити тужиоцу извођење керамичких радова за градилиште у Нишу, јер за извођење керамичких радова није ни била ангажована од стране наручиоца, односно инвеститора; да тужилац није доказао да је са ВВ, супругом тужене, сходно одредби члана 89. став 1. Закона о привредним друштвима („Службени гласник Републике Србије“ број 36/11 ... 109/21) закључио уговор 01.12.2011. године о извођењу спорних радова, јер тај уговор није потписан од стране ВВ, а на основу налаза и мишљења вештака графолошке струке утврђено је да тај уговор није потписала ни тужена, па тужилац није доказао да је за извођење предметних радова ангажован од стране тужене као подизвођач радова, чију наплату потражује; да је на основу саслушаних сведока – радника тужилаца утврђено да је тужилац неке радове изводио на објекту „...“ у Нишу и на објекту у ..., али ни један од тих сведока није имао непосредна сазнања по чијем налогу је тужилац те радове изводио, у ком обиму и под којим условима; да су остали саслушани сведоци – радници тужене, супруг тужене, пословођа градилишта инвеститора „...“ и надзорни орган за радове на градилишту „...“ потврдили да је уговорене радове на изради цементне кошуљице извела само тужена својом опремом и радницима, који искази су дати на основу непосредних сазнања и потврђени садржином писаних исправа у списима предмета.

Са изнетих разлога и по оцени Врховног суда правилан је закључак и правни став другостепеног суда да тужилац у овој парници није доказао сходно члану 231. став 2. ЗПП да је за извођење спорних радова на означеним градилиштима, за које је туженој испоставио предметне рачуне, био ангажован од стране тужене, због чега у конкретном случају нема места примени члана 261. став 1, члана 600. и члана 623. Закона о облигационим односима, јер тужилац није доказао основ одговорности тужене за исплату спорних новчаних износа тужиоцу по наведеним рачунима, због чега је другостепени суд правилном применом материјалног права одлучио као у изреци побијане пресуде, а за своју одлуку дао је довољне и јасне разлоге које прихвата и на које упућује и овај суд.

Са изнетих разлога неосновани су ревизијски наводи тужиоца о погрешној примени материјалног права од стране другостепеног суда при доношењу побијане одлуке.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка донета на основу члана 153, 154. и 165. став 2. ЗПП.

Како се ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни суд је применом члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија,
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић